

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ ὄσιου Πατρὸς ἡμῶν Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος δ'

Ως γενναῖον ἐν μάρτυσι

Κατ' εἰκόνα γενόμενος, τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, κατ' ἀρχὴν τῆς πλάσεως Παμμακάριστε, τὸ τῆς εἰκόνος ἀξίωμα, τηρεῖν διεσπούδασας, λογισμῷ πανευσεβεῖ, καὶ νοός καθαρότητι, καὶ ἀγνότητι, καὶ παθῶν ἐγκρατεία καὶ τηρήσει, τῶν Χριστοῦ διαταγμάτων, καὶ εὐσεβεία Πανόλβιε.

Τὴν ἀσκήσει τὸ πρότερον, προσλαβῶν καὶ τὴν ἄθλησιν, θεοφρόνως ὕστερον, εὐηρέστησας, δι' ἀμφοτέρων τῷ Κτίσαντι, τῷ μόνῳ τὴν κάθαρσιν, ἀπαιτοῦντι παρ' ἡμῶν, καὶ ψυχῆς τὴν εὐγένειαν, οὗ τὴν ἔνσαρκον, παρουσίαν δοξάζων προσεκύνεις, τὴν εἰκόνα τὴν ἀγίαν, τῆς κατ' αὐτὸν ἀνθρωπότητος.

Τοὺς τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, δυσσεβῶς ἀθετήσαντας, διελέγχων ὅσιε, διετέλεσας, διὰ μαστίγων ἐτάσεως, πάσης τε κακώσεως, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, βεβαιῶν τὴν ἀλήθειαν, ὅθεν γέγονας, τῆς Χριστοῦ βασιλείας κληρονόμος, καὶ χαρὰς ἀνεκλαλήτου, καὶ ἀιδίου ἐλλάμψεως.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ Θεὸν τὸν ἀχώρητον, ἐν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἀνθρωπὸν χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ θεώσαντα σαφῶς, μὴ παρίδης μὲν Πάναγνε, νῦν θηλιβόμενον, ἀλλ' οἰκτείρησον τάχος καὶ παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἔωρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καί, Τὶ τὸ ὄραμα, ἐκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταύτα σοὶ ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἄλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, ἔχων Ἀκροστιχίδα τὴν δέ.

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας εὐπρεπῶς μέλπω Μάκαρ.

Ωδὴ α' Ὅχος β' Ὁ Είρμος

«Ως ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὡδὴν ἐβόα ἄσωμεν».

Τῆς εὐσεβείας τῷ φίλτρῳ κατασχεθείς, καὶ τῷ θείῳ ἔρωτι, τρικυμίας κοσμικάς, ἀπεκρούσω Ὅσιε, Θεῷ, ἐπινίκιον ὡδὴν ἀνακρουόμενος.

Ο φωτοφόρος σου βίος καὶ τὸ φαιδρόν, τῆς ψυχῆς καὶ σύντονον, εὐσεβεία συγκραθέν, ἀρετῆς εἰκόνισμα λαμπρόν, ἐν σοὶ Ὅσιε, τρανῶς ὀπηκριβώσατο.

Ὑπερφυείδα δουχία καὶ φωταυγεῖ, τοῦ Χριστοῦ λαμπόμενος, τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, ἐγκρατῶς ἐμάρανας βιῶν, ἐπινίκιον ὡδὴν τῷ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον θεοπρεπῶς, συλλαβοῦσα Πάναγνε, τὸν πρὶν ἄσαρκον ἡμῖν, ὑπὲρ φύσιν τέτοκας Ἅγνη, μετὰ γέννησιν Παρθένος διαμείνασα.

Ώδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐκ ἔστιν Ἀγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Σοῦ ἡ θεόληπτος ψυχή, τῷ τῆς πίστεως ζήλῳ, πυρπολουμένη Μάκαρ, τῶν ἀνόμων τὴν πικραν, μανίαν καὶ τὸν θυμόν, θεοφόρε, κραταιῶς διέλυσεν.

Οἰκείοις αἴμασι βαφείς, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, ἐμιμήσω τρισμάκαρ, αἰκισμοὺς τῷ ἀσεβῷ, ἀνδρειοτάτη ψυχή, ὑπομεῖνας, καρτερικῶς Προκόπιε.

Ὑπέστης Ὅσιε διπλοῦς, τοὺς ἀγῶνας ἐμφρόνως, τὰς αἱρέσεις ἐλέγχων, καὶ λεόντων τὰς ὄρμᾶς ἀνδρείως ὑπενεγκῶν, θεοφρόνως, πάνσοφε Προκόπιε.

Θεοτοκίον

Σοφία Λόγος τοῦ Πατρός, ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀπορρήτως σαρκωθείς, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, Θεοτόκον ταύτην ἀπειργάσατο.

Κάθισμα Ἡχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἀσώματος ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης Πατήρ ἡμῶν, καὶ ἐνσαρκος Ἀγγέλοις, ἀνεδείχθης συνδίαιτος, τῷ κόσμῳ κατὰ Παῦλον σταυρωθείς, τῷ σοὶ ἐσταυρωμένῳ ἀληθῶς, καὶ εἰς οὐράνιον οἰκῶν, τῇ διανοίᾳ χῶρον ὁ γῆγος, Δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ γνωρισθέντι σοί, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πάσιν ἴαματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰς χείράς σου τὰς θείας, αἵς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείναστα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντας πόθω, καὶ βιώντάς σοί, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σου προσπαγέντος, ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν ὄρυγέντος, ἡ Πάναγνος ὡδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καὶ τὸ πολύ σου καὶ φρικτόν, τῆς ἀνοχῆς ἐξίστατο βοῶσα, Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ, δόξα σου τῇ χρηστότητι, δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοὺς ἀθανατίζοντι.

Ώδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Χριστὸς μὸνος δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαράς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».

Ἄρδεύων Ὅσιε, δακρύων χεύμασι, τὴν καρδίαν σου Μάκαρ τῶν ἀρετῶν, σπόρον ἐγεώργησας, ἐκ διανοίας καθαράς, δισιώτατε Προκόπιε.

Γεῶδες φρόνημα, τῷ θείῳ Πνεύματι, καθυπέταξας Πάτερ ἀσκητικόν, βίον ἀνελόμενος, καὶ συνταττόμενος χοροίς, τῶν Μαρτύρων Παμμακάριστε.

Ως Μάρτυς ἔνθεος, καὶ ἀληθέστατος, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας αἱρετικήν, ἥλεγξας ἀπόνοιαν, τῆς γὰρ μανίας ἀληθῶς, τῶν ἀθέων κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον

Νομίμων ἄνευθεν, θεσμῶν Πανάμωμε, συλλαβοῦσα τὸν Κτίστην δίχα φθοράς, τοῦτον ἀπεγέννησας, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, καὶ κυρίως ἐχρημάτισας.

Ώδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὄρθριζόντων σοὶ ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Ἀγιασθέντα ἀσκητικῶς, καὶ τελειωθέντα σὲ δι' αἴματος, γεραίρομεν Ὅσιε, μνήμη γὰρ δικαίων μέτ'

έγκωμίων ἀεί, πιστῶς ἐπιτελεῖται, καὶ μνημονεύεται.

Σοφῶς ὁ πάντα μεταποιῶν, καὶ μετασκευάζων πρὸς τὸ κρεῖττον, ὡς βούλεται Κύριος, τὴ τῶν δυσσεβούντων μιαιφονίᾳ τὴ σή, ἀσκήσει μαρτυρίου, κλέος προσέθετο.

Ἐπὶ τῶν ὅμων ἀναλαβῶν, τὴν διὰ Σταυροῦ πανοπλίαν, σὺ τῷ Χριστῷ ἡκολούθησας, τῶν ὅπίσω Πάτερ λήθην ποιούμενος, καὶ τοὶς ἔμπροσθεν δρόμοις ἐπεκτεινόμενος.

Θεοτοκίον

Ὑμοῦμεν Πάναγνε τὸν ἐκ σοῦ, σάρκα παθητήν τε καὶ θνητήν, περιβαλλόμενον Κύριον, καὶ τεθεωμένην ἀπεργασάμενον, ἐνώσει ἀσυγχύτῳ τῇ καθ' ὑπόστασιν.

Ωδὴς Ὁ Εἰρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βιῶ σοί, Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυνέλεε».

Προβαίνων ἀείμνηστε, ἀπὸ δόξης ἀληθῶς, ἀσκητικῆς ἀνέδραμες, πρὸς Μαρτύρων ἀνδρείαν τε καὶ Τιμήν, οἰκείου ἐξ αἴματος, ἐρυθρὰν πορφυρίδα περικείμενος.

Πρέοντων τὸ ἄστατον, λογισάμενος ψυχή, καὶ λογισμῷ θεόφρονι, τοὶς ἀεὶ διαμένουσιν ἀγαθοίς, καὶ πέρας οὐκ ἔχουσιν, εὐσεβῶς ἐπτερώθης Παμμακάριστε.

Ἐγκράτειαν σύντονον, καὶ πραότητα Χριστός, σὲ καθορῶν πλουτήσαντα, φιλανθρώπως ἐπέβλεψεν ἐπὶ σέ, καὶ Ἰδόξης ἀνέδειξε, κοινωνὸν θεοφόρε Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Πανάμωμε Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ δεινά, καὶ χαλεπὰ συντρίμματα, χειρουργίαις ίάτρευσον μυστικαίς, δραστήρια φάρμακα, τοῦ Υἱοῦ σου βαλοῦσα τὰ παθήματα.

Συναξάριον

Τὴ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, καὶ ὁμολογητοῦ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχοι

- Οὐδέν, Δεκαπολῖτα, γῆς πᾶσαι πόλεις,
- Πρὸς τὴν νοητήν, ἐνθα πὲρ τάττῃ, πόλιν.
- Εἰκάδι ἐβδομάτη Προκοπίω τέρμα φαάνθη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Μάρτυρος Γελασίου, ὃς τὸ Βάπτισμα κελευσθεὶς διαπαῖξαι παρὰ τοῦ, Ἀρχοντος, βαπτίζεται ἀληθῶς, καὶ ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Φώτισμα μέλλων ἐκγελᾶν, γελᾶς πλάνην,
- Πλυθεὶς δὲ Γελάσιε, ἐκτέμνη κάραν.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θαλλελαίου.

Στίχοι

- Ὁ Θαλλέλαιος φαιδρώς, ἥκει πρὸς πόλον,
- Θαλλοὶς ἐλαιών, ἀρεταὶς ἐστεμμένος.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Στέφανος, ὁ συστησάμενος τὸ γηροκομεῖον τοῦ Ἀρματίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Γήρει Στέφανος πρύτανις ζωῆς πόρου,
- Ὄν πὲρ θανόντα Πρύτανις στέφους στέφει.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Νήσιος βουνεύροις τυπόμενος, τελειοῦται.

Στίχοι

- Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει,
- Νευρούμενος γάρ τῶν πόνων λήθην ἔχει.

Οι Ὄσιοι πατέρες ἡμῶν Ἀσκληπιὸς Ἰάκωβος καὶ Τιμόθεος οἱ ἐν Καισαρείᾳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ταὶς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

‘Ωδὴ ζ’ Ὁ Εἱρμὸς

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἀγγελος τοὶς Ὄσιοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ τὸν τύραννον ἔπεισε βοῶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

‘Ως ὑπέρλαμπρος ὁ βίος σου θεόσιοφε, γέγονε δι' ἀσκήσεως, οὕτως ὥφθη σου, προφανῶς ἡ ἄθλησις στερρά, Χριστὸν γάρ ἐδόξασας βοῶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σωφροσύνη καθαρότητα θεσπέσιε, Πάτερ περιζωσάμενος, ἐν ἀνδρείᾳ δέ, μαρτυρίου στέφανον λαμπρόν, δεξάμενος χάριτι βοᾶς, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μὴ τὴν ἄχραντον εἰκόνα προσκυνούντες σου, Σῶτερ οἱ ἀσεβέστατοι, τὸν οἰκέτην σου μαστιγοῦντες, ἔξεον δεινῶς, ύμνοῦντα καὶ κράζοντα πρὸς σέ, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Εὐφραινόμενοι τῷ τόκῳ σου Πανάμωμε, πάντες σὲ μακαρίζομεν, δι αὐτοῦ γάρ νύν, σαρκικῆς γεννήσεως ἡμεῖς, ρύσθεντες κραυγάζομεν αὐτῷ, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

‘Ωδὴ η’ Ὁ Εἱρμὸς

«Ἐκ φλογὸς τοὶς Ὄσιοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας, ἅπαντα γάρ δρὰς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι, Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Λελυμένος τῆς ὕλης καὶ πρὸ θανάτου ὄφθείς, μετετέθης ἐντεῦθεν πρὸς τὴν ἀκήρατον, Ὄσιε ζωήν, τῷ θανάτῳ χρησάμενος, κλίμακι προσφόρω, Προκόπιε θεόφρον.

Πεπλησμένος ἐφάνης φωτὸς τῆς πίστεως, καὶ πρὸς ἄδυτον φέγγος Πάτερ ἐφοίτησας, πᾶσαν ὑλικήν, ἀποθέμενος ἔφεσιν, ὅθεν σὲ τιμῶμεν, Προκόπιε θεόφρον.

Ωπλισμένος δυνάμει τοῦ θείου Πνεύματος, πονηρίας πνευμάτων ἐτρέψω φάλαγγας, ὅθεν οὐρανῶν, πύλαι σοὶ ἡνεώχθησαν, Μάκαρ ἀνυμνοῦντι, Χριστὸν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζουσι πᾶσαι γενεὰὶ Δέσποινα, ὡς προέφης ἡ μόνη θεομακάριστος, σὲ τὴν ἀληθῆ, Θεοτόκον καὶ πάναγνον, ἦν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

‘Ωδὴ θ’ Ὁ Εἱρμὸς

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, δὸν οὖ τολμᾶ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, δὸν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαις, σὲ μακαρίζομεν».

Ἄθλεῖν νομίμως Σοφὲ ἐλόμενος, τῶν παθῶν ὥρμᾶς δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, καὶ σαρκὸς σκιρτήματα θεράπον Χριστοῦ, ὅθεν τῆς ἀπαθείας, νὺν τὴν ἀνώλεθρον, σύν ταὶς ἀσωμάτοις Στρατιαις, εὗρες ἀπόλαυσιν.

Κριτὴ δικαίω φαιδρὸς παρίστασαι, ὡς νικητὴς στεφάνους ἀμαράντους δεξάμενος, ἐκτενῶς Προκόπιε δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν πανίερον, μνήμην καὶ τὴν θείαν ἑορτήν, τῆς μεταστάσεως.

Αὔγαις τρισὶ νὺν καταλαμπόμενος, ταὶς ἐκ μιᾶς ἀφράστως προϊούσαις θεότητος, πανολβίου λήξεως ἡξίωσαι, καὶ τερπνῆς θυμηδίας, συναγαλλόμενος, ταὶς ὑπερκοσμίαις Στρατιαις, Πάτερ Προκόπιε.

Θεοτοκίον

Τρευστὴν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἄρρενστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν ἐνέδυσεν, εὐδοκία Πατρικὴ σκηνώσας ἐν σοί, τῇ Κεχαριτωμένῃ, ὅθεν Πανάχραντε, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον
Γυναικες ἀκουτίσθητε

Σαρκίου τοῦ τιμίου σου, ἀπολυθεὶς Προκόπιε, παρέστης νὺν σὺν Ἀγγέλοις, τῇ ἀπροσίτῳ Τριάδι, πρὸς ἥν ἡμῶν μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων ἔνδοξε, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, Πάτερ σοφὲ Ἱεράρχα.

Θεοτοκίον

Τὸ μέγα καταφύγιον, καὶ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἡ οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέρα, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπησον, ὑπὲρ οἰκείων δούλων σου, Θεοκυῆτορ πάναγνε, ὅπως ρύσθείημεν πάντες, ἀμαρτιῶν καὶ κινδύνων.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.